

Cinta Arasa

Mama, vull que siguis com un elefant!

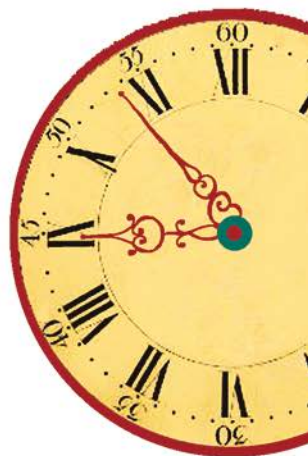
Il·lustracions de Marta Montaña

El Ferran estava ben amoïnat. La seva mare no tenia temps. Sempre deia: «Ui! No tinc temps!». O: «Anem justos de temps!». O: «Per totes les galetes de xocolata del món, Ferran, no em facis perdre més temps!».

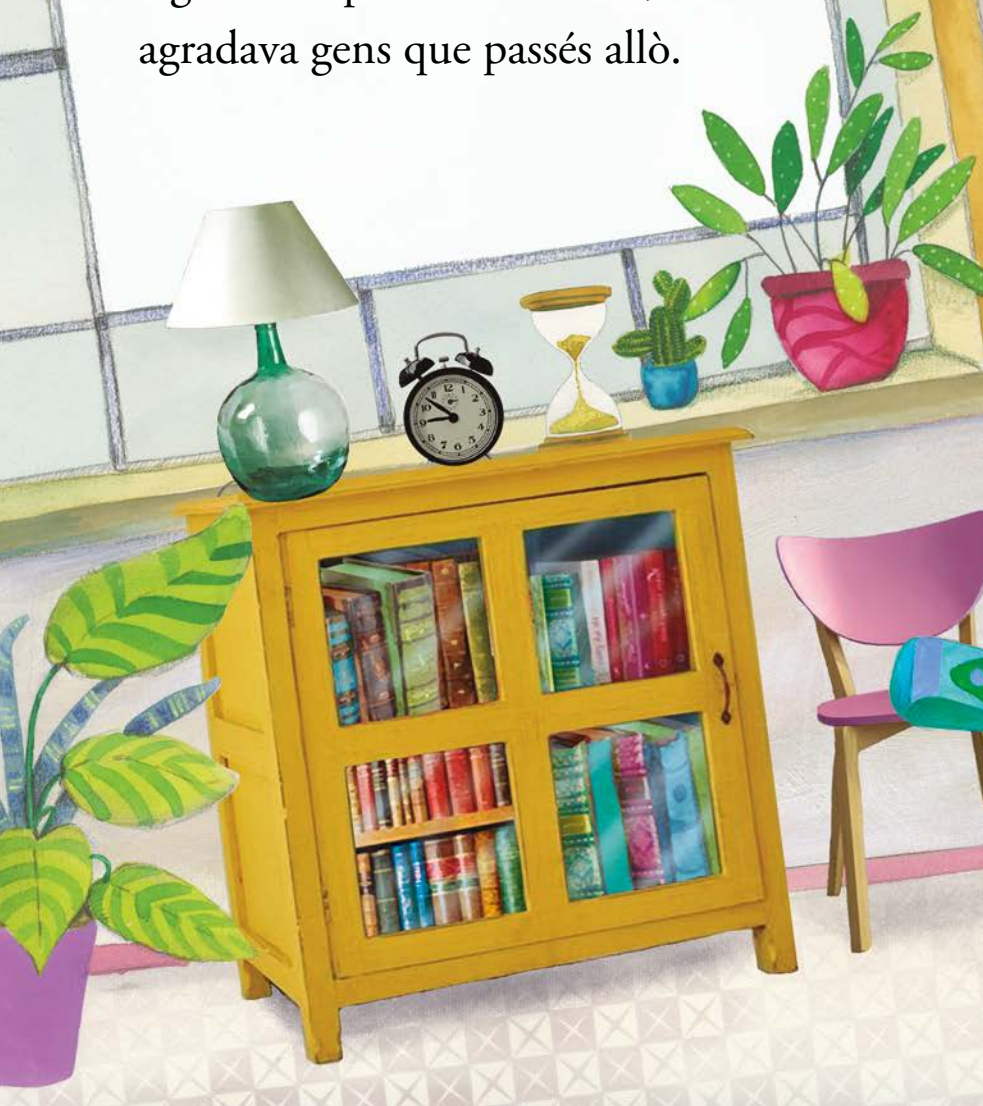

Al Ferran, li costava d'entendre què volia dir. Sabia, però, que quan la mare no tenia temps, s'exclamava. I es mirava el rellotge del canell. O el rellotge del mòbil. O el rellotge de la cuina. O tots els rellotges alhora, movent el cap d'una banda a l'altra, molt ràpidament.

I corria. I no només corria ella.
També feia córrer el Ferran.
L'agafava de la mà, i apa!, com si
algú els empaités! Al Ferran, no li
agradava gens que passés allò.

Al matí cuitaven pel carrer
i ben just saludaven els veïns,
encara que tots tinguessin ganes
de dir bon dia al Ferran.

